

Ο ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Η Ελλάδα στα χρόνια της Τουρκοκρατίας είχε πολλές φυλακές μέσα στα κάστρα των πασάδων και σε άλλα μέρη. Εκεί κρατούνταν οι ελληνικές ψυχές που πάλευαν με τον δικό τους τρόπο τους Τούρκους τυράννους. Εκεί φυλακιζόταν το όνειρο κάθε Έλληνα για ελευθερία. Ωστόσο, τίποτα δεν μπορούσε να φυλακίσει τις ψυχές τους. Ήταν εκεί, γιατί συλλαμβάνονταν σε μάχες, σε ενέδρες ή αποτυχημένες αποστολές. Το χειρότερο όμως ήταν ότι πολλοί από αυτούς φυλακίζονταν, γιατίμίλαγαν για λευτεριά.

Οι προδότες, που οδηγούσαν πολλούς στις φυλακές, έπαιρναν πλούσια αμοιβή από τους κατακτητές. Ήταν μισεροί, αλλόθρησκοι, δειλοί άνθρωποι, οι οποίοι για τα συμφέροντά τους μπορούσαν να προδώσουν οτιονδήποτε.

1

Οι φυλακές ήταν τόποι καταδίκης, μαρτυρίου και θανάτου. Μέσα σ' αυτές μορφωμένοι ιερείς, παλικάρια και γέροντες, ένα κομμάτι της Ελλάδας δηλαδή, ήταν κλεισμένοι σε σκοτεινά, υγρά και απάνθρωπα κελιά. Όμως όλοι μαζί αισθάνονταν σαν ένα σώμα και μία ψυχή. Ήταν θαύμα να έβγαινε κάποιος ζωντανός από εκεί κι ο χρόνος που ζούσαν φυλακισμένοι σε άλλους μετρίοταν σε ώρες, σε άλλους σε μέρες ή μήνες και σε άλλους σε χρόνια μέχρι τον θάνατό τους.

Ήταν καλά φρουρούμενοι χώροι, σκοτεινοί και υγροί, εφοδιασμένοι με τα ανατριχιαστικά σύνεργα με τα οποία οι αλλόθρησκοι βασάνιζαν και εκτελούσαν κάθε Έλληνα σκλάβο που εναντιωνόταν στον τύραννο κατακτητή.

Η κάθε φυλακή σε κάθε μέρος της Ελλάδος κρατούσε κλεισμένα καλά πολλά μυστικά, πολλούς πόνους, πολλές ελπίδες που χάθηκαν αλλά και ελπίδες που γεννήθηκαν για απόδραση και λευτεριά. Πολλά μεγάλα μυαλά και λεβέντικες ψυχές έσβησαν στο σκοτάδι τους μη μπορώντας να πραγματοποιήσουν ό,τι τους πρόσταζε η καρδιά τους και το όνειρό τους για μια πατρίδα ελεύθερη.

Στα τετρακόσια χρόνια της σκλαβιάς ήταν πολλοί οι επώνυμοι και οι ανώνυμοι Έλληνες που χάθηκαν μέσα στις φυλακές. Έσβησαν, σάπρισαν χωρίς να τους βλέπει ο ήλιος, χωρίς μία σταγόνα νερό, χωρίς φαγητό. Πέθαιναν άρρωστοι χωρίς καμία φροντίδα. Βασανίστηκαν απάνθρωπα, αδιάκριτα από ηλικία, μικροί ή μεγάλοι, πλούσιοι ή φτωχοί, γραμματιζούμενοι και αγράμματοι. Ήταν λοιπόν κι αυτοί που με την θυσία τους «πτόσαν το δέντρο της λευτεριάς», με την ελπίδα ότι μαζί με τους ελεύθερους έξω από αυτές θα συνέβαλλαν κι αυτοί, για να ξεκινήσει σιγά-σιγά ο αγώνας για τη λευτεριά της πατρίδας.

Επέλεξα να γράψω για τον σκλαβωμένο Ελληνισμό στις φυλακές σε αυτά τα τετρακόσια χρόνια της υπόδουλης Ελλάδος παίρνοντας το ερέθισμα από τον οδηγό ενός μουσείου των Ιωαννίνων, που εκδόθηκε το 1981. Μου έκανε τρομερή εντύπωση, γιατί πρώτη φορά είδα να γράφουν γι αυτό το θέμα. Στις μέρες μας, δυστυχώς, υπάρχουν ακόμα κράτη τα οποία στις απάνθρωπες φυλακές τους στερούν τις ζωές από ανθρώπους που μάχονται με την δύναμη του λόγου τους για τα ιδανικά και τα ατομικά δικαιώματα στη χώρα τους.

